

Arrest

nr. 162 610 van 23 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2015 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat K. DASSEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing voor mijnheer M. D. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Filipijnse nationaliteit en bent u afkomstig uit Muntinlupa Rizal. De problemen die u tot in België gebracht hebben, vonden plaats in december 1999. Destijds werkte u als politieman en bodyguard van een Belgische zakenman. Op 18 december 1999 ging u hem afhalen van de luchthaven en raakte u in conflict met een voormalige kandidate 'Miss Philippines', Gladys Duenas, en haar verwanten omwille van het feit dat haar auto de doorgang van het verkeer blokkeerde. Uw baas had de vrouw geslagen en er was een handgemeen ontstaan. U heeft uw baas verdedigd tegenover deze personen tot de luchtvaartpolitie tussen beiden kwam. De vriend van deze vrouw, genaamd Capitain Tan, kwam uiteindelijk ook ter plaatse. Hij was een bodyguard van President Joseph Estrada. Hij beval onmiddellijk een transfer van u en uw baas naar een gebied waar hij zelf jurisdictie heeft. De kolonel van de luchtvaartpolitie was hier tegen toen u hem zei dat u vermoord zou worden. Uiteindelijk

werden jullie desondanks toch overgeplaatst maar jullie hebben van de kolonel de nodige hulp gekregen. Hij regelde voor jullie journalisten zodat jullie lot bekend werd gemaakt in de media. Enkele dagen later waren jullie terug op vrije voeten. Uw baas verliet het land onmiddellijk. Uzelf bleef nog in het land en volgde de rechtszaak zodat u de zekerheid had dat er u niets ten laste meer werd gelegd. U betaalde de verwanten van de vrouw een som geld, maar zij bleven meer eisen. Via een advocaat hadden de verwanten en uw Belgische baas het op een akkoord gegooid. Hij had hen beloofd geld te betalen en een nieuwe wagen te kopen. Na zijn vlucht uit de Filippijnen werd er echter van u verwacht dat u zou opdraaien voor deze kosten. U werd lastig gevallen en u werd bedreigd met de dood. Capitain Tan, de vriend van de bekende Filippijnse schone, stuurde criminelen op u af. In 2000 vluchtte u naar Thailand. U ontmoette in Thailand uw huidige vrouw en jullie keerden terug naar de Filippijnen in 2002 om te huwen. Na uw huwelijk bleef u in de Filippijnen wonen tot in 2007. U woonde op verschillende plaatsen. U had bezittingen en er was geen noodzaak voor u om er te werken. Uw vrouw wist in die tijd helemaal niets af van uw problemen. In 2006 overleed uw vader. Hij zou in het ziekenhuis een hartinfarct gekregen hebben nadat er twee mannen naar u waren komen vragen. In 2007 verhuisde u opnieuw met uw vrouw naar Thailand. In 2010 kreeg uw vrouw, in Thailand, een vreemd telefoontje van een man die naar u zocht. Hij beweerde een familielid te zijn. U vond dit verdacht. U besloot om samen met uw vrouw en uw kinderen Thailand te verlaten. Met een geldig Filippijns paspoort en een toeristenvisum reisden jullie in augustus 2011 naar België.

In België besloten jullie werk te maken van een permanente verblijfsvergunning. Jullie dienden een aanvraag tot regularisatie in en werden hiervoor bijgestaan door een advocate. In november 2013 ontvingen jullie een negatief antwoord. Uw advocate ging in beroep tegen deze beslissing maar om een u onbekende reden ging zij enkel in beroep voor uw echtgenote en uw kinderen. U had tot die periode nagelaten om uw echtgenote en uw advocate op de hoogte te brengen van uw werkelijke problemen in de Filippijnen. Uw advocate raadde u uiteindelijk aan om een asielaanvraag in te dienen. Dit deed u op 6 januari 2014. U zou uw echtgenote een dag voor uw eerste asielaanvraag pas hebben ingelicht over de problemen die u in de afgelopen jaren kende. Uw echtgenote zelf diende in eerste instantie geen asielaanvraag in. U stelde dat u dacht dat uw asielaanvraag ook zou gelden voor uw echtgenote en dat een eigen asielaanvraag voor haar overbodig was.

Ter ondersteuning van uw eerste asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw Filippijns paspoort (uitgereikt op 14 juli 2011), een bewijs dat u voor de Filippijnse politie gewerkt heeft, een wapenvergunning, een huwelijksakte en een certificaat van overlijden van uw vader.

Het CGVS nam op 6 maart 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U werd de status van vluchteling geweigerd omdat uw vluchtmotieven vreemd zijn aan de Vluchtelingenconventie. U werd ook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat uw vluchtrelaas ongeloofwaardig bleek en uw asielaanvraag laattijdig was. Op 7 april 2014 ging u tegen de beslissing van het CGVS in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ("RvV"). Op 15 juli 2014 bevestigde de "RvV" de beslissing van het CGVS. U ging niet in beroep bij de Raad van State ("RvS").

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 18 februari 2015 een tweede asielaanvraag in. Uw vrouw Teresita Dunluan (o.v. 6.827.506) diende op hetzelfde moment haar eerste asielaanvraag in (CGVS 14/10122B). U haalt bij uw tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aan. Wel legt u ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag volgende nieuwe documenten neer: een kopie de eerste pagina van uw Filippijns paspoort (uitgereikt op 14 juli 2011), twee kopieën van de klacht ingediend tegen uw baas, een kopie van de klacht ingediend tegen u, een kopie van het arrestatiebevel uitgevaardigd tegen uw baas, een kopie van de verklaring van de aanklager, een kopie van een attest van de politie, een kopie van een foto van de familie van uw baas, uw Filippijns paspoort (uitgereikt op 15 januari 2007), een kopie van een email van u aan uw advocaat (dd. 20 december 2013) en een kopie van een verklaring van de rechtbank.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst zijn de feiten waarnaar u verwijst het resultaat van een interpersoonlijk conflict en zijn er geen indicaties dat er in uw hoofde een gegronde vrees bestaat voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep, zoals bepaald werd door de Vluchtelingenconventie van 1951. Een conflict dat ontstaan is tussen u en een ex- Miss Filippijnen en een toenmalige bewakingsagent van de president kan bezwaarlijk beschouwd worden als een gegronde vrees conform de definitie van de Vluchtelingenconventie.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er

in uw hoofde een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U werd de status van vluchteling geweigerd omdat uw vluchtmotieven vreemd zijn aan de Vluchtelingenconventie. U werd ook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat uw vluchtrelaas ongeloofwaardig bleek, de door u aangehaalde problemen niet aannemelijk werden bevonden en uw asielaanvraag bijzonder laattijdig was. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde inhoudelijk de beslissing van het CGVS. Dat u in onderhavige asielaanvraag louter verwijst naar diezelfde problemen, ondermijnt reeds in ernstige mate uw huidige asielaanvraag. **Bovendien** legt u in onderhavige asielaanvraag wel juridische documenten neer ter staving van deze problemen, maar deze vermogen niet de appreciatie van het CGVS om te buigen. Het betreft hier immers slechts fotokopies, die een relatieve bewijswaarde hebben gezien deze gemakkelijk via allerlei knip- en plakwerk te fabriceren zijn. **Verder** is het uiterst bevreemdend dat de (kopie van de) verklaring van de rechtbank van Pasay City vermeldt dat uit nazicht van hun register blijkt dat er geen rechtszaken zouden zijn ingediend tegen u (noch tegen uw baas), en dit in de periode januari 1992 tot maart 2014. Dit is uiteraard helemaal in tegenspraak met uw verklaringen, alsook met uw andere documenten. **Tenslotte** is het opmerkelijk dat u deze documenten nu pas voorlegt, en niet eerder. U gaf in het kader van uw tweede asielaanvraag aan dat niemand ze eerder durfde voorleggen, maar liet ook optekenen dat u de documenten reeds verkregen heeft “ergens tussen augustus en oktober 2014” (Verklaring Meervoudige Aanvraag, pt.17). U had deze documenten dus ook enkele maanden eerder aan de Belgische asielinstanties kunnen overmaken. Deze vaststelling ondermijnt verder de ernst en geloofwaardigheid van uw nood aan bescherming.

Verder dient hierbij opgemerkt te worden dat jullie verschillende asielaanvragen laattijdig zijn. U werd er reeds bij uw eerste asielaanvraag op gewezen dat uw asielaanvraag een laatste middel leek om een permanent verblijf in België te bekomen. U verklaarde immers in augustus 2011 met uw gezin legaal in België aangekomen te zijn met een toeristenvisum. Jullie dienden eerst een regularisatieaanvraag in, die in november 2013 geweigerd werd. Pas enkele maanden na deze negatieve beslissing sprak u met uw advocate en zij vertelde u over de mogelijkheid van een asielaanvraag. Pas op dat moment heeft u beslist om de waarheid te vertellen aan uw advocate en uw vrouw. U had hen er eerder niets over gezegd aangezien u niet wist of uw advocate te vertrouwen was en u dacht dat u vrouw u zou verlaten indien ze uw verhaal kende (zie gehoorverslag CGVS 14/10122, pp.4-5). Het verloop van deze beslissingen is zeer opmerkelijk te noemen. Er kan immers gesteld worden dat er geen enkele reden bestond waarom u uw Belgische advocate niet in vertrouwen had kunnen nemen. U bevond zich immers reeds in Europa en u vertrouwde uw advocate documenten toe om een regularisatie in België te kunnen regelen. Daarnaast is het ook niet geloofwaardig dat u uw vrouw niet in vertrouwen genomen heeft in al die jaren, en dan zeker in de jaren dat u in de Filippijnen woonde, over uw vrees om vermoord te worden, al was het maar om ervoor te zorgen dat ook zij op haar hoede zou zijn. Het feit dat u stelde een gegronde vrees te hebben voor uw leven, iets dat tot sinds kort volledig onbekend was voor uw advocate en uw echtgenote, leek dan ook eerder een manoeuvre te zijn om verblijfsdocumenten te bekomen in plaats van een waargebeurde situatie. Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan echter worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het land waar hij toevlucht zoekt. Dat u dit pas deed ruim twee jaar na uw aankomst in België en enkele maanden nadat uw regularisatieaanvraag werd geweigerd, ondermijnt in ernstige mate de ernst en geloofwaardigheid van de door u ingeroepen problemen. **Verder** had u zoals hierboven gesteld ook uw tweede asielaanvraag reeds eerder kunnen indienen. U verklaarde immers de documenten die uw problemen konden staven reeds “ergens tussen augustus en oktober 2014” ontvangen te hebben (Verklaring Meervoudige Aanvraag, pt.17). **Ook** de eerste asielaanvraag van uw vrouw, pas ingediend in februari 2015 samen met uw tweede asielaanvraag, is laattijdig. U gaf daarvoor als uitleg dat jullie ervan uitgingen dat de asielaanvraag automatisch voor de hele familie zou zijn (zie gehoorverslag CGVS 14/120122, p.4; gehoorverslag CGVS 14/120122B, p.3), wat uiteraard niet afdoende is. U werd immers bijgestaan door een advocaat. Dat u hiervan dan niet eerder op de hoogte geweest zou zijn is reeds opmerkelijk. Bovendien werd u ook persoonlijk bij uw eerste asielaanvraag door het CGVS op de hoogte gebracht van de noodzaak van een eigen asielaanvraag voor uw vrouw (zie gehoorverslag CGVS 14/10122, p.4), wat zij echter nog lange tijd naliet te doen. Deze vaststellingen ondermijnen verder de ernst en geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

De ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt **verder** aangetoond door enkele uiteenlopende verklaringen die u aflegde. Enerzijds legden u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af over jullie verblijfplaatsen in de Filippijnen, anderzijds legde u zelf bij uw beide asielaanvragen uiteenlopende verklaringen af over het tijdstip van uw beweerde problemen en uw daaruit volgende vlucht uit de

Filippijnen. Zo gaven u en uw vrouw verschillende verblijfplaatsen op in de Filippijnen in de periode 2002-2007. Uw vrouw liet immers optekenen dat jullie na jullie huwelijk in 2002 eerst ongeveer een jaar in Binangonan verbleven, nadien ook iets minder dan een jaar in Muntinlupa en nadien ongeveer zes maanden in Cavite (in General Trias). Ze gaf in eerste instantie ook een verblijf in Taytay, alsook een verschillende volgorde voor deze verblijfplaatsen, op, maar corrigeerde zich nadien. Jullie zouden volgens haar niet op andere plaatsen verbleven hebben. Gewezen op het feit dat dit alles samen neerkomt op amper tweeënhalf jaar (van de vijf jaar), liet ze ook optekenen dat jullie tussen deze plaatsen schipperden (zie gehoorverslag CGVS 14/10122B, pp.6-7). Zelf gaf u ook aan dat jullie eerst ongeveer een jaar in Binangonan verbleven, maar verder liet u echter helemaal andere verblijfplaatsen optekenen. Na dit verblijf in Binangonan zouden jullie minder dan een jaar in Cavite verbleven hebben, maar dan in Dasmariñas. Nadien zouden jullie ook minder dan een jaar elders in Cavite verbleven hebben, maar dan in Ternate, en enkele maanden in Quesun City. Nergens vermeldde u zelf een verblijf in General Trias, Cavite. Nergens vermeldde uw vrouw een verblijf in Quesun City. **Bovendien**, en veel opmerkelijker gezien uw beweerde problemen, gaf u zelf te kennen dat u, op enkele dagen in 2006 na, niet meer zou zijn teruggekeerd naar Muntinlupa. U bevestigde ook nooit in de periode 2002-2007 in Muntinlupa verbleven te hebben. U werd er door het CGVS op gewezen dat uw vrouw had verklaard dat jullie er ongeveer een jaar zouden verbleven hebben, maar had hier geen uitleg voor. U liet enkel optekenen het zich niet meer te herinneren (zie gehoorverslag CGVS 14/10122z, pp.9-10). **Bovendien** is het in dit kader ook opmerkelijk dat uw vrouw bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nergens liet optekenen dat jullie op verschillende plaatsen verbleven in de Filippijnen in de periode 2002-2007. Ze gaf er, gevraagd naar haar laatste verblijfplaatsen, behalve jullie verblijfplaats in Thailand enkel aan in Binangonan geleefd te hebben, van 1993 tot 2007 (zie DVZ Verklaring 14/10122B, pt.10). De Belgische asielinstanties achtten uw bewering dat u in de periode 2002-2007 ondergedoken diende te leven in de Filippijnen, en dat terwijl uw vrouw niet op de hoogte zou geweest zijn van uw problemen, reeds in uw eerste asielaanvraag niet aannemelijk. Dat u en uw vrouw over de verblijfplaatsen zelf dermate uiteenlopende verklaringen aflegden, bevestigt deze indruk en maakt dan ook dat het CGVS totaal geen geloof meer kan hechten aan uw bewering dat jullie er in die periode ondergedoken dienden te leven. **Daarnaast** gaf u ook verschillende data op voor de initiële problemen die u zou ervaren hebben. Bij uw eerste asielaanvraag had u immers verschillende keren, zowel voor de DVZ als voor het CGVS, laten optekenen dat de problemen zich zouden hebben voorgedaan op 19 december 1998 en u een jaar later, in 1999, naar Thailand zou gevlucht zijn (zie gehoorverslag CGVS 14/10122, p. 3, p.6 & p.7; zie CGVS Vragenlijst 14/10122, pt.3.1 & pt.3.5). Bij uw tweede asielaanvraag verklaart u plots dat u zich eerder vergist heeft en de problemen zich eigenlijk hebben voorgedaan in het jaar 1999 en u pas in het jaar 2000 naar Thailand verhuisd bent. U geeft daarvoor als uitleg dat u verward bent en dat het lang geleden gebeurd is (zie Verklaring Meervoudige Aanvraag, pt.15; gehoorverslag CGVS 14/10122z, p.7). U gaf echter ook bij uw tweede asielaanvraag nog op tot 1999 (en dus niet 2000) in de Filippijnen gewoond te hebben (zie Verklaring Meervoudige Aanvraag, pt.10). Dat u zich over dergelijke belangrijke feiten zou vergissen is op zich al opmerkelijk. Gezien u bij uw eerste asielaanvraag echter herhaaldelijk de 'verkeerde' data heeft opgegeven bij de DVZ en het CGVS, én deze ook niet gecorrigeerd heeft in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), heeft het CGVS een sterk vermoeden dat u uw verklaringen louter heeft bijgesteld in functie van uw documenten. Deze vermelden immers zo goed als allen het jaar 1999. **Bovendien** is het in dit verband zeer opmerkelijk dat u zich in de mail die u einde 2013, dus nog voor uw eerste asielaanvraag, zelf naar uw advocaat zou gestuurd hebben, echter wel nog het 'juiste' jaartal bleek te herinneren. U gaf daarin immers aan dat u na een jaar besloot om uw land te verlaten in 1999 (zie groene map, doc10). Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het dossier die de toekenning van een Subsidiaire Beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verrechtvaardigen. Deze overige door u neergelegde documenten vermogen echter niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Volledigheidshalve voegt het CGVS hieraan toe dat ook ten aanzien van uw vrouw, Teresita Dunluan (o.v. 6.827.506), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen (CGVS 14/10122B).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing voor mevrouw T. D. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Filippijnse nationaliteit en bent u afkomstig uit Taytay Rizal. Op 14 mei 2007 zou u samen met uw echtgenoot uw land van herkomst verlaten hebben. Jullie zouden tot augustus 2011 in Thailand verbleven hebben, waarna jullie met en een geldig Filippijns paspoort en een toeristenvisum naar België reisden. Op 18 februari 2015 vroeg u asiel aan in België. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw man, Marlon Dunluan (O.V. 6.827.506), zijn aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Filippijns paspoort (uitgereikt op 4 september 2010) en uw huwelijksakte.

B. Motivering

Uit uw asielerelaas blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de motieven ingeroepen door uw man. Gezien er ten aanzien van uw man een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan er ook in uw hoofde niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing ten aanzien van uw man, Marlon Dunluan (CGVS 14/10122z), luidt als volgt:

Er dient door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst zijn de feiten waarnaar u verwijst het resultaat van een interpersoonlijk conflict en zijn er geen indicaties dat er in uw hoofde een gegronde vrees bestaat voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep, zoals bepaald werd door de Vluchtelingenconventie van 1951. Een conflict dat ontstaan is tussen u en een ex- Miss Filippijnen en een toenmalige bewakingsagent van de president kan bezwaarlijk beschouwd worden als een gegronde vrees conform de definitie van de Vluchtelingenconventie.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U werd de status van vluchteling geweigerd omdat uw vluchtmotieven vreemd zijn aan de Vluchtelingenconventie. U werd ook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat uw vluchtrelaas ongeloofwaardig bleek, de door u aangehaalde problemen niet aannemelijk werden bevonden en uw asielaanvraag bijzonder laatstijdig was. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde inhoudelijk de beslissing van het CGVS. Dat u in onderhavige asielaanvraag louter verwijst naar diezelfde problemen, ondermijnt reeds in ernstige mate uw huidige asielaanvraag. **Bovendien** legt u in onderhavige asielaanvraag wel juridische documenten neer ter staving van deze problemen, maar deze vermogen niet de appreciatie van het CGVS om te buigen. Het betreft hier immers slechts fotokopies, die een relatieve bewijswaarde hebben gezien deze gemakkelijk via allerlei knip- en plakwerk te fabriceren zijn. **Verder** is het uiterst bevreemdend dat de (kopie van de) verklaring van de rechtbank van Pasay City vermeldt dat uit nazicht van hun register blijkt dat er geen rechtszaken zouden zijn ingediend tegen u (noch tegen uw baas), en dit in de periode januari 1992 tot maart 2014. Dit is uiteraard helemaal in tegenspraak met uw verklaringen, alsook met uw andere documenten. **Tenslotte** is het opmerkelijk dat u deze documenten nu pas voorlegt, en niet eerder. U gaf in het kader van uw tweede asielaanvraag aan dat niemand ze eerder durfde voorleggen, maar liet ook optekenen dat u de documenten reeds verkregen heeft “ergens tussen augustus en oktober 2014” (Verklaring Meervoudige Aanvraag, pt.17). U had deze documenten dus ook enkele maanden eerder aan de Belgische asielinstanties kunnen overmaken. Deze vaststelling ondermijnt verder de ernst en geloofwaardigheid van uw nood aan bescherming.

Verder dient hierbij opgemerkt te worden dat jullie verschillende asielaanvragen laatstijdig zijn. U werd er reeds bij uw eerste asielaanvraag op gewezen dat uw asielaanvraag een laatste middel leek om een

permanent verblijf in België te bekomen. U verklaarde immers in augustus 2011 met uw gezin legaal in België aangekomen te zijn met een toeristenvisum. Jullie dienden eerst een regularisatieaanvraag in, die in november 2013 geweigerd werd. Pas enkele maanden na deze negatieve beslissing sprak u met uw advocate en zij vertelde u over de mogelijkheid van een asielaanvraag. Pas op dat moment heeft u beslist om de waarheid te vertellen aan uw advocate en uw vrouw. U had hen er eerder niets over gezegd aangezien u niet wist of uw advocate te vertrouwen was en u dacht dat u vrouw u zou verlaten indien ze uw verhaal kende (zie gehoorverslag CGVS 14/10122, pp.4-5). Het verloop van deze beslissingen is zeer opmerkelijk te noemen. Er kan immers gesteld worden dat er geen enkele reden bestond waarom u uw Belgische advocate niet in vertrouwen had kunnen nemen. U bevond zich immers reeds in Europa en u vertrouwde uw advocate documenten toe om een regularisatie in België te kunnen regelen. Daarnaast is het ook niet geloofwaardig dat u uw vrouw niet in vertrouwen genomen heeft in al die jaren, en dan zeker in de jaren dat u in de Filippijnen woonde, over uw vrees om vermoord te worden, al was het maar om ervoor te zorgen dat ook zij op haar hoede zou zijn. Het feit dat u stelde een gegronde vrees te hebben voor uw leven, iets dat tot sinds kort volledig onbekend was voor uw advocate en uw echtgenote, leek dan ook eerder een manoeuvre te zijn om verblijfsdocumenten te bekomen in plaats van een waargebeurde situatie. Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan echter worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het land waar hij toevlucht zoekt. Dat u dit pas deed ruim twee jaar na uw aankomst in België en enkele maanden nadat uw regularisatieaanvraag werd geweigerd, ondermijnt in ernstige mate de ernst en geloofwaardigheid van de door u ingeroepen problemen. **Verder** had u zoals hierboven gesteld ook uw tweede asielaanvraag reeds eerder kunnen indienen. U verklaarde immers de documenten die uw problemen konden staven reeds "ergens tussen augustus en oktober 2014" ontvangen te hebben (Verklaring Meervoudige Aanvraag, pt.17). **Ook** de eerste asielaanvraag van uw vrouw, pas ingediend in februari 2015 samen met uw tweede asielaanvraag, is laattijdig. U gaf daarvoor als uitleg dat jullie ervan uitgingen dat de asielaanvraag automatisch voor de hele familie zou zijn (zie gehoorverslag CGVS 14/120122, p.4; gehoorverslag CGVS 14/120122B, p.3), wat uiteraard niet afdoende is. U werd immers bijgestaan door een advocaat. Dat u hiervan dan niet eerder op de hoogte geweest zou zijn is reeds opmerkelijk. Bovendien werd u ook persoonlijk bij uw eerste asielaanvraag door het CGVS op de hoogte gebracht van de noodzaak van een eigen asielaanvraag voor uw vrouw (zie gehoorverslag CGVS 14/10122, p.4), wat zij echter nog lange tijd naliet te doen. Deze vaststellingen ondermijnen verder de ernst en geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

De ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt **verder** aangetoond door enkele uiteenlopende verklaringen die u aflegde. Enerzijds legden u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af over jullie verblijfplaatsen in de Filippijnen, anderzijds legde u zelf bij uw beide asielaanvragen uiteenlopende verklaringen af over het tijdstip van uw beweerde problemen en uw daaruit volgende vlucht uit de Filippijnen. **Zo** gaven u en uw vrouw verschillende verblijfplaatsen op in de Filippijnen in de periode 2002-2007. Uw vrouw liet immers optekenen dat jullie na jullie huwelijk in 2002 eerst ongeveer een jaar in Binangonan verbleven, nadien ook iets minder dan een jaar in Muntinlupa en nadien ongeveer zes maanden in Cavite (in General Trias). Ze gaf in eerste instantie ook een verblijf in Taytay, alsook een verschillende volgorde voor deze verblijfplaatsen, op, maar corrigeerde zich nadien. Jullie zouden volgens haar niet op andere plaatsen verbleven hebben. Gewezen op het feit dat dit alles samen neerkomt op amper tweeënhalve jaar (van de vijf jaar), liet ze ook optekenen dat jullie tussen deze plaatsen schipperden (zie gehoorverslag CGVS 14/10122B, pp.6-7). Zelf gaf u ook aan dat jullie eerst ongeveer een jaar in Binangonan verbleven, maar verder liet u echter helemaal andere verblijfplaatsen optekenen. Na dit verblijf in Binangonan zouden jullie minder dan een jaar in Cavite verbleven hebben, maar dan in Dasmariñas. Nadien zouden jullie ook minder dan een jaar elders in Cavite verbleven hebben, maar dan in Ternate, en enkele maanden in Quesun City. Nergens vermeldde u zelf een verblijf in General Trias, Cavite. Nergens vermeldde uw vrouw een verblijf in Quesun City. **Bovendien**, en veel opmerkelijker gezien uw beweerde problemen, gaf u zelf te kennen dat u, op enkele dagen in 2006 na, niet meer zou zijn teruggekeerd naar Muntinlupa. U bevestigde ook nooit in de periode 2002-2007 in Muntinlupa verbleven te hebben. U werd er door het CGVS op gewezen dat uw vrouw had verklaard dat jullie er ongeveer een jaar zouden verbleven hebben, maar had hier geen uitleg voor. U liet enkel optekenen het zich niet meer te herinneren (zie gehoorverslag CGVS 14/10122z, pp.9-10). **Bovendien** is het in dit kader ook opmerkelijk dat uw vrouw bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nergens liet optekenen dat jullie op verschillende plaatsen verbleven in de Filippijnen in de periode 2002-2007. Ze gaf er, gevraagd naar haar laatste verblijfplaatsen, behalve jullie verblijfplaats in Thailand enkel aan in Binangonan geleefd te hebben, van 1993 tot 2007 (zie DVZ Verklaring 14/10122B, pt.10). De Belgische asielinstanties achtten uw bewering dat u in de periode 2002-2007 ondergedoken diende te leven in de Filippijnen, en dat terwijl uw vrouw niet op de hoogte zou geweest zijn van uw problemen, reeds in uw eerste asielaanvraag niet aannemelijk. Dat u en uw vrouw over de verblijfplaatsen zelf dermate uiteenlopende verklaringen aflegden, bevestigt deze indruk en maakt dan ook dat het CGVS

totaal geen geloof meer kan hechten aan uw bewering dat jullie er in die periode ondergedoken dienden te leven. **Daarnaast** gaf u ook verschillende data op voor de initiële problemen die u zou ervaren hebben. Bij uw eerste asielaanvraag had u immers verschillende keren, zowel voor de DVZ als voor het CGVS, laten optekenen dat de problemen zich zouden hebben voorgedaan op 19 december 1998 en u een jaar later, in 1999, naar Thailand zou gevlucht zijn (zie gehoorverslag CGVS 14/10122, p. 3, p.6 & p.7; zie CGVS Vragenlijst 14/10122, pt.3.1 & pt.3.5). Bij uw tweede asielaanvraag verklaart u plots dat u zich eerder vergist heeft en de problemen zich eigenlijk hebben voorgedaan in het jaar 1999 en u pas in het jaar 2000 naar Thailand verhuisd bent. U geeft daarvoor als uitleg dat u verward bent en dat het lang geleden gebeurd is (zie Verklaring Meervoudige Aanvraag, pt.15; gehoorverslag CGVS 14/10122z, p.7). U gaf echter ook bij uw tweede asielaanvraag nog op tot 1999 (en dus niet 2000) in de Filipijnen gewoond te hebben (zie Verklaring Meervoudige Aanvraag, pt.10). Dat u zich over dergelijke belangrijke feiten zou vergissen is op zich al opmerkelijk. Gezien u bij uw eerste asielaanvraag echter herhaaldelijk de 'verkeerde' data heeft opgegeven bij de DVZ en het CGVS, én deze ook niet gecorrigeerd heeft in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), heeft het CGVS een sterk vermoeden dat u uw verklaringen louter heeft bijgesteld in functie van uw documenten. Deze vermelden immers zo goed als allen het jaar 1999. **Bovendien** is het in dit verband zeer opmerkelijk dat u zich in de mail die u einde 2013, dus nog voor uw eerste asielaanvraag, zelf naar uw advocaat zou gestuurd hebben, echter wel nog het 'juiste' jaartal bleek te herinneren. U gaf daarin immers aan dat u na een jaar besloot om uw land te verlaten in 1999 (zie groene map, doc10). Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het dossier die de toekenning van een Subsidiaire Beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verrechtvaardigen. Deze overige door u neergelegde documenten vermogen echter niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Stukken

Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers een medisch attest (bijlage 3).

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 26 augustus 2015 de schending aan van artikel 3 EVRM, van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers stellen dat zij "onmogelijk terug (kunnen) naar hun land van herkomst en (...) wel degelijk problemen hebben waardoor zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst". Zij menen "(d)at de motivering van het CGVS manifest ontoereikend is op dit vlak en niet redelijk te verantwoorden is. Dat minstens de bestreden beslissingen niet afdoende gemotiveerd zijn op dit vlak."

Zij halen aan dat "(d)e problemen die verzoeker had met captain tan en het incident dat met de ex-miss gebeurde wordt door het cgvs op zich niet betwist." en dat "(h)et cgvs is voornamelijk van mening dat het een interpersoonlijk conflict betreft dat niet onder de voorwaarden van het statuut van vluchteling valt en ook niet valt onder het subsidiaire beschermingsstatuut."

In verband met de opmerking in de bestreden beslissingen dat de verschillende asielaanvragen van verzoekers laattijdig zijn verklaren zij dat zij *“beseffen en weten nu dat zij eigenlijk hun asielaanvraag beter vroeger hadden ingediend. Mijnheer hoopte echter dat zijn gezin zou geregulariseerd worden en dat hij zijn problemen niet had moeten vertellen aan zijn vrouw. De feiten zijn wat ze zijn en verzoekers kunnen de klok niet meer terugdraaien.”*.

Voorts betogen zij dat *“(v)erzoeker heeft op alle mogelijk manieren getracht zijn verklaringen te staven met documenten. Om die reden vroeg hij bijkomende documenten op, welke hij ook heeft neergelegd. Verzoeker kon tot op heden enkel kopies bemachtigen. Jammer genoeg aanvaard het cgvs deze documenten niet aangezien zij makkelijk via plak en knipwerk kunnen nagemaakt worden. Verzoeker zal er dan ook alles aan doen om de originelen te trachten te bemachtigen. Van zodra hij ze bekomt, zal hij ze overmaken aan de rvv.”*.

De door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen wijten zij aan de medische problemen die zij kennen, stellende dat *“(z)owel mijnheer als mevrouw hebben veel last van stress en problemen met het geheugen. Hierdoor kunnen mogelijks tegenstrijdigheden in de verklaringen van partijen gekomen zijn. Verzoekers leggen attesten voor van hun dokter waaruit deze medische problemen blijken. Mijnheer werd zelfs doorverwezen naar een neuroloog maar omwille van financiële redenen hebben zij dit nog niet kunnen doen.”*.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.3. De Raad stelt verder vast dat verzoekers onderhavige asielaanvragen steunen op het door verzoeker voorgehouden asielrelaas bij zijn eerste asielaanvraag. In het kader van de eerste asielaanvraag van verzoeker van 6 januari 2014 werd door de commissaris-generaal bij beslissing van 5 maart 2014 de vluchtelingenstatus aan verzoeker geweigerd omdat zijn vluchtmotieven vreemd waren aan de Vluchtelingenconventie en werd hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat geen geloof kon worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 127 083 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 juli 2014, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening dient te houden met alle objectieve gegevens, waaronder de feitelijke elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4. Het arrest nr. 127 083 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV) van 15 juli 2014 heeft bevestigd dat de asielmotieven van verzoeker gesteund zijn op een interpersoonlijk conflict en dat er geen indicaties zijn dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees bestaat voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep, zoals bepaald werd door de Vluchtelingenconventie van 1951. Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest kan de RvV niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd. De Raad stelt *in casu* vast dat verzoekers geen elementen voorleggen die van aard zijn om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien ze ten tijde van die eerdere beoordelingen zouden hebben voorgelegen. Verzoekers laten immers na nieuwe elementen bij te brengen die van aard zijn deze beoordeling in een ander daglicht te stellen en maken derhalve geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekers in onderhavige asielaanvraag louter verwijzen naar de door verzoeker voorgehouden problemen in het kader van diens eerste asielaanvraag, dewelke evenwel ongeloofwaardig werd bevonden. De door verzoekers aangebrachte nieuwe gegevens zijn geenszins van aard om de ongeloofwaardigheid van deze problemen te herstellen.

2.7. De documenten die verzoekers thans neerleggen kunnen de geloofwaardigheid slechts verder ondergraven. Wat betreft de kopie van de eerste pagina van het Filipijns paspoort van verzoeker (uitgereikt op 14 juli 2011), het Filipijns paspoort van verzoekster (uitgereikt in januari 2007), het Filipijns paspoort van verzoekster (uitgereikt op 4 september 2010) en de huwelijksakte van verzoekers, stelt de Raad vast dat deze documenten gegevens bevatten omtrent de identiteit, verleende visa en het huwelijk van verzoekers, die hier echter niet betwist worden. De twee fotokopieën van de klacht ingediend tegen verzoekers baas, een fotokopie van de klacht ingediend tegen hem, een fotokopie van het arrestatiebevel uitgevaardigd tegen zijn baas, een fotokopie van de verklaring van de aanklager, een fotokopie van een attest van de politie en een fotokopie van een verklaring van de rechtbank betreffen dus geen originelen maar enkel fotokopies. Tot op heden werden de originele versies van desbetreffende documenten niet door verzoekers neergelegd. De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

2.8. De kopie van een foto van de familie van de baas van verzoeker toont op geen enkele wijze de problemen aan die verzoeker beweert te hebben gekend. Wat betreft de fotokopie van een e-mail van verzoeker aan zijn advocaat van 20 december 2013, stelt de Raad vast dat deze e-mail louter een schriftelijke uiteenzetting door verzoeker van dezelfde problemen betreft en dan ook niet volstaat om deze problemen aan te tonen. Voorts stelt de Raad vast dat de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden problemen bovendien verder bevestigd wordt door de vaststelling dat de (kopie van de)

verklaring van de rechtbank van Pasay City vermeldt dat uit nazicht van hun register blijkt dat er geen rechtszaken zouden zijn ingediend tegen verzoeker (noch tegen zijn baas), en dit in de periode januari 1992 tot maart 2014, hetgeen geheel in tegenspraak is met verzoekers verklaringen en de andere neergelegde documenten. Bovendien kan inderdaad vastgesteld worden dat deze documenten niet eerder werden voorgelegd door verzoeker, terwijl hij in de "*Verklaring meervoudige asielaanvraag*" liet optekenen dat hij deze documenten ontvangen had "*(e)rgens tussen augustus en oktober 2014*" (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 17). De ernst en geloofwaardigheid van de nood aan bescherming wordt hierdoor verder ondermijnd.

2.9. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. Het volstaat immers niet louter documenten neer te leggen maar moet het nut ervan worden aangetoond en moet worden aannemelijk gemaakt dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Voorts is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoekers gaan er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Er werd dienaangaande reeds vastgesteld dat verzoeker zijn relaas niet geloofwaardig is en dat de documenten strijdig zijn met verzoekers hun verklaringen en objectieve gegevens.

2.10. De Raad is tevens van oordeel dat het gebrek aan ernst en geloofwaardigheid van de beweerde problemen van verzoekers verder bevestigd wordt door de vaststelling dat de tweede asielaanvraag van verzoeker en de eerste asielaanvraag van verzoekster laattijdig zijn. Ook in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoeker werd deze er reeds op gewezen dat zijn asielaanvraag een laatste middel leek om een permanent verblijf in België te bekomen. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij, indien hij nood heeft aan een daadwerkelijke bescherming, zich zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het land dat hij om bescherming vraagt. Door verzoeker werd pas op 18 februari 2015 een tweede asielaanvraag ingediend, terwijl hij nochtans de documenten die zijn problemen konden staven reeds "*(e)rgens tussen augustus en oktober 2014*" ontvangen had (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 17). Van verzoeker kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich van zodra hij deze documenten had ontvangen terug zou hebben aangeboden, teneinde een nieuwe beoordeling te bekomen. Wat betreft verzoekster, dient te worden vastgesteld dat zij pas een eerste asielaanvraag indiende samen met de tweede asielaanvraag van haar echtgenoot. De tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal gegeven verklaring dat zij ervan uitgingen dat de asielaanvraag van verzoeker automatisch voor de hele familie zou zijn (gehoor CGVS verzoeker d.d. 25/02/2014, p. 4; gehoor CGVS verzoekster d.d. 08/04/2015, p. 3) kan geenszins aanvaard worden ter vergoelijking, daar uit hun verklaringen tevens blijkt dat zij werden bijgestaan door een advocaat en daarenboven werd verzoeker persoonlijk bij zijn eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal op de hoogte werd gebracht van de noodzaak van een eigen asielaanvraag voor zijn vrouw (gehoor CGVS verzoeker d.d. 25/02/2014, p. 4), wat zij nog lange tijd naliet te doen.

2.11. Dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas, blijkt verder uit verschillende tegenstrijdigheden zowel tussen de verklaringen van verzoeker en verzoekster als tussen de onderlinge verklaringen van verzoeker. Meer bepaald werden door verzoekers verschillende verblijfplaatsen opgegeven in de Filipijnen in de periode 2002-2007. Verzoekster stelde dat zij na hun huwelijk in 2002 eerst ongeveer een jaar in Binangonan verbleven, nadien ook iets minder dan een jaar in Muntinlupa en nadien ongeveer zes maanden in Cavite (in General Trias). Op andere plaatsen zouden zij niet verbleven hebben. Gewezen op het feit dat dit alles samen neerkomt op amper tweeënhalf jaar (van de vijf jaar) gezamenlijke woonst, stelde verzoekster dat zij tussen deze plaatsen schipperden (gehoor CGVS verzoekster d.d. 08/04/2015, p. 6-7). Verzoeker van zijn kant gaf ook aan dat zij eerst ongeveer een jaar in Binangonan verbleven, maar na dit verblijf in Binangonan zouden zij minder dan een jaar in Cavite verbleven hebben, maar dan in Dasmariñas, nadien minder dan een jaar elders in Cavite, maar dan in Ternate, en nadien in Quesun City (gehoor CGVS verzoeker van 8 april 2015, p. 9-10). Verzoeker maakte geen enkele melding van een verblijf in General Trias, Cavite, en verzoekster vermeldde nergens een verblijf in Quesun City. Bovendien stelde verzoekster dat zij nog iets minder dan een jaar in Muntinlupa hadden verbleven, terwijl verzoeker beweert dat hij, op enkele dagen in 2006 na, niet meer zou zijn teruggekeerd naar Maninlupa en nooit in de periode 2002-2007 in Muntinlupa verbleven hebben (gehoor CGVS verzoeker d.d. 08/04/2015, p. 9-10). Deze vaststelling is flagrant strijdig met verzoekers bewering dat zijn problemen plaatsvonden in Maninlupa waarvan hij afkomstig is. Ook vermeldde verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken, gevraagd naar haar laatste verblijfplaatsen, behalve hun verblijfplaats in Thailand, enkel in Binangonan geleefd te hebben, van

1993 tot 2007 (verklaring DVZ verzoekster, vraag 10). Deze uiteenlopende en onverzoenbare verklaringen van verzoekers over hun verblijfplaatsen in de Filipijnen in de periode 2002-2007 kunnen slechts de reeds in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoeker gedane vaststelling bevestigen, dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoeker dat hij in de periode 2002-2007 ondergedoken diende te leven in de Filipijnen, en dat terwijl zijn vrouw niet op de hoogte zou zijn geweest van zijn problemen.

Ook geeft verzoeker tijdens zijn verschillende asielaanvragen verschillende data op voor de initiële problemen die hij gekend zou hebben. Meer bepaald gaf hij bij zijn eerste asielaanvraag aan dat de problemen zich voorgedaan zouden hebben op 19 december 1998 en dat hij een jaar later, in 1999, naar Thailand zou zijn gevlucht (vragenlijst CGVS d.d. 17/01/2014, vragen 3.1 en 3.5; gehoorverslag CGVS d.d. 25/02/2014, p. 3, 6-7), terwijl hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag plots verklaart zich eerder te hebben vergist en dat de problemen zich eigenlijk voorgedaan hebben in het jaar 1999 en dat hij pas in het jaar 2000 naar Thailand verhuisd is, stellende dat hij verward is en dat het lang geleden gebeurd is (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15; gehoorverslag CGVS d.d. 08/04/2015, p. 7). Evenwel gaf hij anderzijds ook bij zijn tweede asielaanvraag nog op tot 1999 (en dus niet 2000) in de Filipijnen te hebben gewoond (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 10). De Raad bemerkt desbetreffend vooreerst op dat van verzoeker verwacht kan worden dat hij deze belangrijke feiten correct in de tijd zou kunnen situeren. Dat hij zich hierover *überhaupt* zou vergissen is dan ook reeds weinig aannemelijk. Daarenboven gaf verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag herhaaldelijk de 'verkeerde' data op bij zowel de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal en liet hij na deze te corrigeren in het kader van zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit doet dan ook vermoeden dat verzoeker zijn verklaringen thans louter bijgesteld heeft in functie van de door hem aangebrachte documenten in het kader van zijn tweede asielaanvraag, die zo goed als allen het jaar 1999 vermeldden. Bovendien is het evenzeer opmerkelijk dat verzoeker zich in de mail die hij eind 2013, nog voor zijn eerste asielaanvraag, zelf naar zijn advocaat zou gestuurd hebben, wel nog het 'juiste' jaartal bleek te herinneren, daar hij aangaf dat hij na een jaar besloot om zijn land te verlaten in 1999. Deze vaststellingen vormen wederom een bevestiging van de volstreekte ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.12. Waar verzoekers in hun verzoekschrift de verschillende tegenstrijdigheden in hun verklaringen wijten aan stress en geheugenproblemen en desbetreffend tevens als bijlage bij hun verzoekschrift een medisch attest toevoegen (bijlage 3), stelt de Raad wat betreft het medisch attest vast dat het louter vermeldt dat verzoekers in 2012 leed aan stress en depressie en dat *"beiden hebben problemen met hun geheugen. Zij vergeten zeer gemakkelijk. Onderzoek bij neuroloog aangewezen doch voorlopig uitgesteld om financiële redenen"*. Aldus bevat het medisch attest geen enkele informatie over hoe tot deze diagnose gekomen is tenzij verzoekers hun verklaringen zelf, noch over de aard van de geheugenproblemen. Dit attest is bovendien opgesteld door een huisarts en niet door een ter zake bevoegd specialist. Het aangebrachte medisch attest is dan ook niet van aard om aan te tonen dat het cognitief geheugen van verzoekers dermate is aangetast dat zij niet in staat zouden zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. Uit de gehoorverslagen blijkt daarenboven dat de vragen goed begrepen werden en op spontane wijze omstandige verklaringen werden afgelegd. Op het einde van het gehoor kregen verzoekers de kans toevoegingen te doen wat niet is gebeurd. Verzoeker is bovendien bekend met de asielprocedure aangezien het zijn tweede asielaanvraag is zodat hij zijn asielrelaas en nieuwe elementen had voorbereid, wat ook blijkt uit de vaststelling dat hij vele documenten had aangebracht.

2.13. Uit het voorgaande kan slechts overduidelijk worden besloten dat de gegevens die verzoekers hebben aangebracht niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van de problemen van verzoeker te herstellen. In tegendeel, de tegenstrijdigheid van de inhoud van één van de door verzoeker neergelegde documenten met zijn verklaringen en de andere documenten, de vaststelling dat verzoeker de thans neergelegde documenten eerder had kunnen overmaken aan de asielinstanties, de laattijdigheid van de asielaanvragen van verzoekers, de tegenstrijdige verklaringen van verzoekers omtrent hun verblijfplaatsen in de Filipijnen en de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker over het tijdstip van zijn beweerdde problemen en zijn daaruit volgende vlucht uit de Filipijnen, bevestigen de volstreekte ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.14. Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Besluit

2.15. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

2.16. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

K. DECLERCK